

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 252

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 noiembrie 1995

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE		★	
315. — Decret privind conferirea Ordinului „Meritul Militar“ unor ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Apărării Naționale	1	Decizia nr. 133 din 29 noiembrie 1994	5-6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		Decizia nr. 85 din 3 octombrie 1995	6-7
Decizia nr. 104 din 2 noiembrie 1994	2-3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 86 din 3 octombrie 1995	3-4	461. — Ordin al ministrului transporturilor	8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului „Meritul Militar“ unor ofițeri, maiștri militari și subofițeri din Ministerul Apărării Naționale

În temeiul art. 94 lit. a) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 32 alin. 2 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar“ clasa I pentru 25 de ani vechime în activitate și rezultate meritorii ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexele nr. 1-6.

Art. 2. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar“ clasa a II-a pentru 20 de ani vechime în activitate și rezultate meri-

torii ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexele nr. 7-12.

Art. 3. — Se conferă Ordinul „Meritul Militar“ clasa a III-a pentru 15 ani vechime și rezultate meritorii ofițerilor, maiștrilor militari și subofițerilor prevăzuți în anexele nr. 13-18.

Art. 4. — Anexele nr. 1-18*) fac parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din Constituția României, contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 20 septembrie 1995.
Nr. 315.

*) Anexele nr. 1-18 se publică ulterior.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 104*)****din 2 noiembrie 1994**

Mihai Constantinescu — președinte
 Viorel Mihai Ciobanu — judecător
 Antonie Iorgovan — judecător
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 1994, pronunțată în Dosarul nr. 4.819/1993, Tribunalul Prahova — Secția civilă — a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991, precum și a hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor date în baza acestei legi. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de recurentul Duță Marin care, în susținerea acesteia, în esență, arată că Legea nr. 18/1991: are un caracter politic, în contradicție cu actele colectivizării—cooperativizării, fiind în fapt legea desființării cooperăției agricole, a decimării cadrelor agricole și a distrugerii potențialului agrar al țării; este zonală, nu națională, deoarece zona montană necooperativizată nu face parte din fondul funciar național și nu se regăsește în registrul agricol; este dublă, în sensul că reglementările respective sunt cuprinse în Legea nr. 59/1974 și în Decretul nr. 42/1990; are carențe tehnice, organizatorice și juridice, unele în contradicție cu prevederile constituționale și ale Declarației Universale a Drepturilor Omului, respectiv Convenția europeană a drepturilor omului, cu pactele și convențiile internaționale adiacente, și anume: nu garantează proprietatea și dreptul la proprietate conform art. 41 și 135 din Constituție, comisiile de aplicare a Legii nr. 18/1991, constituite în baza art. 11 și 26 din Legea nr. 18/1991, neavând nici o răspundere nici pentru stabilirea dreptului la proprietate funciară, nici pentru nerealizarea activului și neplata pasivului; nu protejează interesele naționale și exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național, potrivit art. 134 din Constituție; prin prevederile de la art. 14, 18, 20, 39 și 43 contravine prevederilor art. 25 din Constituție privind libera circulație, prevederilor art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și prevederilor art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția europeană a drepturilor omului; prevederile art. 95 și ale art. 17 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 contravin celor ale art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, întrucât necesitățile economiei naționale se satisfac numai de exploatarea agricolă mari, viabile.

Tribunalul Prahova nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția invocată.

CURTEA,

examinând excepția invocată, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Legii nr. 18/1991, raportate la dispozițiile constituționale, și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Legea fondului funciar nr. 18/1991 a fost adoptată înainte de intrarea în vigoare a Constituției, 8 decembrie 1991, ca

urmare a aprobării acesteia prin referendum. În consecință, potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, ca față de orice altă lege preconstituțională, s-ar putea pune numai problema abrogării prevederilor contrare dispozițiilor constituționale, în măsura în care acestea sunt aplicabile după intrarea în vigoare a Constituției. De aceea toate criticile formulate prin excepția invocată, legate de motivele politice ce au condus la adoptarea legii, nu pot fi reținute, întrucât vizează un proces legislativ preconstituțional, căruia deci nu i se poate aplica ordinea constituțională actuală.

Cât privește „hotărârile Guvernului și deciziile prefecturilor date în baza acestei legi“, acestea nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale care, potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, hotărăște numai asupra neconstituționalității legilor și ordonanțelor.

Prevederile art. 14, 18, 20, 39, 43 și 94 din Legea nr. 18/1991, toate sub aspectul referitor la stabilirea domiciliului în localitățile în care titularii au primit teren, sunt apreciate prin excepția invocată ca fiind în contradicție cu art. 25 din Constituție, cu art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Art. 25 alin. (1) din Constituție garantează dreptul la liberă circulație în țară și în străinătate. Prevederile atacate ca neconstituționale, în afară de faptul că au fost adoptate înaintea intrării în vigoare a Constituției, nu sunt contrare art. 25 sus-menționat, cât timp se referă la o condiție necesară obținerii terenului și nu constituie o obligație legală de a nu mai putea părăsi localitatea, ceea ce ar fi contrar dreptului la liberă circulație.

Prin excepția ridicată se invocă și neconstituționalitatea art. 95 din Legea nr. 18/1991, cu privire la care se susține că suprafața de teren atribuită cadrelor de specialitate, ce contravine art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție.

Conform acestor din urmă prevederi constituționale, statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară [lit. b)] și stimularea cercetării științifice naționale [(lit. c)]. Rezultă că invocarea acestor prevederi din legea fundamentală în susținerea neconstituționalității art. 95 din Legea nr. 18/1991 sub aspectul enunțat este irelevantă.

Cât privește suprafața de teren de 1,6 hectare atribuită recurentului în condițiile art. 95 din Legea nr. 18/1991, aceasta este o problemă de aplicare a legii, deci de competența instanței de judecată.

Pentru considerentele expuse, excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991, precum și a hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor date în aplicarea acestei legi, urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

În consecință, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) art. 24 alin. (2) și art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991, precum și a hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor date în baza acestei legi, ridicată de recurentul Duță Marin, domiciliat în Ploiești, str. Cameliei nr. 23 bis, bloc 138, ap. 33, județul Prahova, în Dosarul 4.819/1993 al Tribunalului Prahova.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 2 noiembrie 1994.

PREȘEDINTE,

dr. Mihai ConstantinescuMagistrat-asistent,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 86

din 3 octombrie 1995

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Raul Petrescu — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Duță Marin împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 104 din 2 noiembrie 1994.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 12 septembrie 1995, în prezența recurentului și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 19 septembrie 1995, pentru 26 septembrie 1995 și apoi pentru 3 octombrie 1995. La termenul de pronunțare din 3 octombrie 1995, recurentul depune, în copie, acte apreciate ca probe privind neconstituționalitatea Legii nr. 18/1991.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

În Dosarul nr. 4.819/1993 al Tribunalului Prahova, Duță Marin a invocat excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991, precum și a hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor date în baza acestei legi, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin încheierea din 11 februarie 1994.

În esență, în susținerea excepției, arată că Legea fondului funciar nr. 18/1991: are un caracter politic, în contradicție cu actele colectivizării—cooperativizării, fiind în fapt legea desființării cooperăției agricole, a decimării cadrelor agricole și a distrugerii potențialului agrar al țării; este zonală, nu națională, deoarece zona montană necooperativizată nu face parte din fondul funciar național și nu se regăsește în registrul agricol; este dublă — Legea nr. 59/1974 și Decretul-lege nr. 42/1990; are curențe tehnice, organizatorice și juridice, unele în contradicție cu prevederile constituționale și ale Declarației Universale a Drepturilor Omului, respectiv cu Convenția Europeană a drepturilor omului, cu pactele și convențiile internaționale adiacente, și anume: nu garantează proprietatea și dreptul la proprietate conform art. 41 și 135 din Constituție, comisiile de aplicare a Legii nr. 18/1991, constituite în baza art. 11 și 26 din Legea nr. 18/1991, neavând nici o răspundere nici pentru stabilirea dreptului de proprietate funciară, nici pentru nerealizarea activului și neplata pasivului; nu protejează interesele naționale și exploatarea resurselor naturale în concordanță cu interesul național, potrivit art. 134 din Constituție; prin prevederile art. 14, 18, 20, 39 și 43 contravine prevederilor art. 25 din Constituție privind libera circulație; prevederile art. 14 și 20 din Declarația

Universală a Drepturilor Omului și celor ale art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția europeană a drepturilor omului; prevederile art. 95 și ale art. 17 alin. 2 din Legea nr. 18/1991 contravin celor ale art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, întrucât necesitățile economiei naționale se satisfac numai de către exploatarea agricolă, viabile.

Cât privește hotărârile Guvernului și deciziile prefecturilor, emise în baza Legii nr. 18/1991, recurentul nu motivează neconstituționalitatea acestora și nici nu sunt identificate.

Prin Decizia nr. 104 din 1 noiembrie 1994, Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991, precum și a hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor date în baza acestei legi, reținându-se, în esență: criticile vizând motivele politice ce au condus la adoptarea Legii nr. 18/1991 sunt înlăturate, deoarece se referă la un proces legislativ anterior Constituției din 1991, căruia nu i se poate aplica ordinea constituțională actuală; unica problemă care s-ar putea pune în discuție ar fi contrarietatea legii cu prevederile Constituției; dispozițiile art. 14, 18, 20, 39, 43 și 94 din Legea nr. 18/1991 se referă la stabilirea domiciliului în localitățile în care titularii au primit teren, ele nefiind în contradicție cu art. 25 din Constituție, cu art. 13 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și cu art. 2 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; art. 95 din Legea nr. 18/1991 nu contravine art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, deoarece acest din urmă articol este irelevant în ce privește art. 95 din Legea fondului funciar, care are în vedere suprafața de teren atribuită cadrelor de specialitate; constituționalitatea hotărârilor Guvernului și a deciziilor prefecturilor nu intră în competența de soluționare a Curții.

Împotriva acestei decizii Duță Marin a declarat recurs, în esență, pentru următoarele motive:

— Curtea Constituțională nu a examinat cu atenție motivele de neconstituționalitate ale Legii nr. 18/1991 din cererea refăcută ca urmare a dispariției cererii-exemplar 1, depusă în Dosarul nr. 4.819/1993, și din înscrisurile aflate la dosarul de fond și în plicul expediat cu recomandata nr. 7/01/03/1994;

— zona necooperativizată — montană — nu este reglementată de Legea nr. 18/1991 datorită unor interese politice;

— sunt omise motivele politice care stau la baza Legii nr. 18/1991;

— se invocă numai art. 25 alin. (1) din Constituție, care se referă la dreptul la libera circulație, dar se nesocotește alin. (2) al aceluiași articol care se referă la domiciliu și la reședință, nu la dreptul la libera circulație. Legea nr. 18/1991 instituie domiciliul forțat.

Deoarece soluționarea excepției s-a făcut în temeiul art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, fără citarea părților, după decizia de soluționare s-au colimat plicurile de adresă.

conform art. 24 alin. (3) din aceeași lege, Camerei Deputaților, Senatului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată cu privire la Legea nr. 18/1991 nu este întemeiată și deci nici recursul declarat împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 104/1994, deoarece: art. 18, 20, 39 și 43 din Legea fondului funciar, privind stabilirea și întemeierea unei noi gospodării, reglementează condiții pentru ca persoanele respective să beneficieze de constituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor ce nu le-au aparținut, fără a încălca vreo dispoziție constituțională, deci nu se contravine art. 25 și art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, întrucât stabilirea domiciliului depinde de voința beneficiarului dreptului, care, dacă nu acceptă condiția legii pentru constituirea dreptului de proprietate, este liber să renunțe la cerere sau la dreptul constituit, având posibilitatea să-și stabilească domiciliul unde dorește.

Prevederile art. 18, 29, 39 și 43 din Legea nr. 18/1991 nu sunt în contradicție cu prevederile art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, care se referă la protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară și, respectiv, la stimularea cercetării științifice naționale. Cu privire la neconstituționalitatea art. 95 din Legea nr. 18/1991, analizată în decizia recurată, chiar petentul arată, în motivele de recurs, că nu a ridicat această problemă.

În punctul de vedere al Senatului se arată că toate aspectele invocate pentru neconstituționalitatea Legii nr. 18/1991 sunt analizate în Decizia Curții Constituționale nr. 104/1994 și apreciate ca vădit neîntemeiate.

Camera Deputaților nu și-a exprimat punctul de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, decizia atacată, motivele de recurs, punctele de vedere ale Guvernului și Senatului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile orale ale recurentului și notele scrise însoțite de anexe, depuse în ședința din 12 septembrie 1995, concluziile reprezentantului Ministerului Public susținute în ședința publică din 12 septembrie 1995, precum și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, precum și dispozițiile Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, retine următoarele:

Motivul de recurs, potrivit căruia Curtea Constituțională nu a examinat cu atenție motivele de neconstituționalitate ale legii, invocat în Dosarul nr. C/4.119/1993 al Judecătoriei Prahova, înscrisurile aflate în dosarul de fond și în plicul expediat cu recomandata nr. 7/01/03/1994, urmează a fi respins ca neîntemeiat.

Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 18/1991 prin încheierea din 11 februarie 1994, pronunțată de Tribunalul Prahova în Dosarul nr. 4.819/1993, însoțită de copia de pe susținerile recurentului în motivarea excepției, precum și de dosarul instanței, în care este depus exemplarul original al acestei susțineri, identice cu cele înaintate Curții. Cât privește celelalte înscrisuri la care recurentul face trimitere, acestea privesc exclusiv situații de fapt, ce nu intră în competența Curții, care, potrivit art. 29 din regulamentul său de organizare și funcționare, statuează numai asupra problemelor de drept.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c.) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E :

Respinge recursul declarat de Duță Marin împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 104 din 2 noiembrie 1994. Definitivă.

Pronunțată în ședința din 3 octombrie 1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Motivul de recurs prin care se arată că zona necooperativizată montană nu este reglementată de Legea nr. 18/1991 urmează, de asemenea, să fie respins, întrucât, pe de o parte, întreaga reglementare dată prin legea regimului juridic al terenurilor ce alcătuiesc fondul funciar al țării se aplică tuturor suprafețelor de pământ, indiferent unde sunt situate, iar pe de altă parte, o serie de texte ale legii se referă în mod expres la terenuri din zonele montane necooperativizate, ca de pildă art. 21 (privind atribuirea, în proprietatea așezămintelor religioase, a unor suprafețe de teren), art. 39 (care reglementează atribuirea, în proprietatea familiilor tinere de țărani, a unor suprafețe de până la 10 hectare, în zona montană, defavorizată de factori naturali), art. 56 lit. c) (privind posibilitatea schimbării categoriei de folosință a terenurilor situate în zonele de deal și de munte).

Cel de-al treilea motiv de recurs, prin care se susține că sunt omise motivele politice care stau la baza Legii nr. 18/1991, nu poate fi reținut, întrucât competența Curții Constituționale este stabilită prin art. 144 din Constituție, art. 1 și art. 2 din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia Curtea este autoritate de jurisdicție constituțională care asigură controlul constituționalității legilor, a regulamentelor Parlamentului și a ordonanțelor Guvernului. În consecință, motivele politice ce au stat la baza adoptării Legii nr. 18/1991, invocate ca temei de casare a Deciziei sale nr. 104 din 2 noiembrie 1994, nu intră în competența de soluționare a Curții.

Ultimul motiv de recurs, prin care se susține că prin dispozițiile Legii nr. 18/1991 se stabilește „domiciliul forțat”, ca urmare a aplicării prevederilor art. 18 și 20 din Legea fondului funciar, personalului de specialitate prevăzut la art. 95 din aceeași lege, ceea ce ar contraveni art. 25 și art. 134 lit. b) și c) din Constituție, este neîntemeiat. Aceasta deoarece reglementarea dată prin Legea fondului funciar instituie condiția stabilirii domiciliului în anumite localități exclusiv în considerarea atribuirii, la cerere, a unor terenuri în proprietate; ca atare, asumarea unei asemenea obligații depinde exclusiv de voința și de interesul persoanei în cauză. Pe de altă parte, dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. b) și c) din Constituție, care prevăd că statul trebuie să asigure protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară, precum și stimularea cercetării științifice naționale, sunt irelevante în susținerea aspectului neconstituționalității art. 95 din Legea nr. 18/1991.

Față de cele arătate, recursul declarat de Duță Marin împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 104 din 2 noiembrie 1994 urmează a fi respins.

Curtea Constituțională, din oficiu, în condițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, a examinat decizia atacată și nu a constatat existența unor motive pentru casarea Deciziei nr. 104 din 2 noiembrie 1994, atacată cu prezentul recurs.

Cele solicitate prin cererea depusă la dosar în ședința publică din 12 septembrie 1995 urmează, de asemenea, a fi înlăturate. Cât privește violarea corespondenței transmise de Curte recurentului, Curtea nu este competentă să întreprindă investigații în acest sens. În legătură cu faptul că ar fi existat înscrisuri pe care recurentul le-ar fi adresat Curții și acestea nu au fost înregistrate, se constată că ele se află în dosarul cauzei și au fost luate în considerare la pronunțarea soluției.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 133*)

din 29 noiembrie 1994

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
 Miklós Fazakas — judecător
 Antonie Iorgovan — judecător
 Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 iunie 1994, pronunțată în Dosarul nr. 4.796/1994, Judecătoria Sibiu a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 12/1991, invocată de petenta Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu. În susținerea excepției se arată că instituirea unei competențe și proceduri administrativ-jurisdicționale ca cea prevăzută în art. 19 din Legea nr. 12/1991 constituie o încălcare a dispozițiilor art. 21 și 125 din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 12/1991 sunt neconstituționale, deoarece una dintre părțile la proces devine implicit, prin organele din structura cărora face parte, judecătorul propriei cauze, situație în care accesul egal la justiție nu este asigurat.

Art. 19 din Legea nr. 12/1991 face obiect al excepției de neconstituționalitate și în Dosarul nr. 7.249/1994 al Judecătoriei Sibiu, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea acestei instanțe din 10 octombrie 1994. Excepția de neconstituționalitate a fost invocată de petenta Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu, care arată că art. 19 din Legea nr. 12/1991 constituie o încălcare a liberului acces la justiție, pentru că în prezent organul constator al contravenției se citează în proces, respectiv „judecă” în propria cauză.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 12/1991 sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art. 16 din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii, organul constator având în prezent calitatea de parte în proces și judecător în propria cauză.

În temeiul art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Încheierea de sesizare din 30 iulie 1994, pronunțată de Judecătoria Sibiu în Dosarul nr. 4.796/1994, a fost înaintată celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru comunicarea punctelor lor de vedere.

Guvernul apreciază, în punctul său de vedere, că este neîntemeiată critica adusă art. 19 din Legea nr. 12/1991, în sensul că ar încălca prevederile art. 16 și 21 din Constituție, întrucât, potrivit art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, actele administrative jurisdicționale pot fi atacate cu recurs. Excepția prevăzută la art. 4 din această lege, referitoare la dispozițiile art. 3, este abrogată implicit de prevederile art. 150 alin. (1) din Constituție, acesta fiind și sensul în care Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 34 din 24 iunie 1993.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Deoarece excepțiile invocate ce formează obiectele dosarelor Curții Constituționale nr. 70C/1994 și nr. 105C/1994 vizează neconstituționalitatea aceleiași dispoziții legale — art. 19 din Legea nr. 12/1991 —, pentru mai buna

administrare a justiției, în ședința completului de judecată din 29 noiembrie 1994 s-a dispus conexarea celor două dosare.

CURTEA,

având în vedere încheierile de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției, ale Legii nr. 47/1992 și ale Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Art. 19 din Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit, atacat ca neconstituțional, prevede:

„Contestațiile privind stabilirea, încasarea, urmărirea impozitului pe profit, a majorărilor de întârziere, precum și a altor sume datorate bugetului administrației centrale de stat sau bugetelor locale, potrivit prevederilor prezentei legi, se depun în termen de 30 de zile de la data înștiințării unității plătitoare și se rezolvă de către direcțiile generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București, după caz, în cel mult 30 de zile de la înregistrare.

Împotriva deciziei date se poate face contestație la Ministerul Finanțelor, care, în cel mult 40 de zile de la înregistrare, este obligat să o soluționeze. Soluția dată este definitivă.

Depunerea contestației nu suspendă obligația plătitorului cu privire la virarea la bugetul administrației centrale de stat sau la bugetele locale a sumelor datorate potrivit prezentei legi”.

Prin excepțiile invocate se susține că art. 19 din Legea nr. 12/1991 contravine prevederilor constituționale ale art. 21 — accesul liber la justiție — și ale art. 125 — instanțele judecătorești.

Problemele privind liberul acces la justiție și legitimitatea constituțională a procedurilor administrativ-jurisdicționale au mai făcut obiectul analizei de constituționalitate, asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994. Prin această decizie s-a statuat că instituirea unei proceduri administrativ-jurisdicționale nu este contrară principiului prevăzut la art. 21 din Constituție, privind liberul acces la justiție, cât timp decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața unei instanțe judecătorești, cu respectarea regulilor de competență și procedură de judecată stabilite de lege. În esență, considerentele pentru care s-a decis astfel sunt următoarele:

— instituirea procedurilor administrativ-jurisdicționale, care este de competența exclusivă a legiuitorului, are drept scop soluționarea mai rapidă a unor categorii de litigii, decongestionarea instanțelor de judecată de cauzele ce pot fi rezolvate pe această cale și evitarea cheltuielilor de judecată. Acestea nu înlătură însă aplicarea art. 125 din Constituție, potrivit căruia justiția se înfăptuiește prin instanțele judecătorești.

Ca urmare, hotărârea organului de jurisdicție administrativă este supusă controlului judecătoresc al instanței de contencios administrativ sau al altei instanțe competente, potrivit legii, iar părților nu li se poate limita exercitarea acestui drept consfințit prin Constituție;

– principiul liberului acces la justiție presupune libertatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza procedurile instituționale de legiuitor, deci și cele speciale stabilite în considerația unor situații deosebite, în formele și în modalitățile prevăzute de lege.

În sensul asigurării accesului la instanțele judecătorești, Curtea Constituțională s-a pronunțat și prin alte decizii, precum Decizia nr. 35 din 1 iulie 1993 și Decizia nr. 59 din 18 mai 1994, iar cu referire la problema din cauza de față, prin Decizia nr. 34 din 24 iunie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 1 iulie 1993. Prin această decizie, Curtea Constituțională a constatat că excepția prevăzută în art. 4 din Legea contenciosului administrativ

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate ale art. 19 din Legea nr. 12/1991, ridicate de Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu în Dosarul nr. 4.796/1994 al Judecătoriai Sibiu și de Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu în Dosarul nr. 7.249/1994 al Judecătoriai Sibiu.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 85 din 3 octombrie 1995

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent

Pe rol pronunțarea asupra recursului declarat de Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu și Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 133 din 29 noiembrie 1994.

Dezbaterile au avut loc în ședința din 12 septembrie 1995, în prezența părților și a reprezentantului Ministerului Public, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea Constituțională, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 19 septembrie, pentru 26 septembrie și apoi pentru 3 octombrie 1995.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarea:

nr. 29/1990, referitoare la art. 3 din aceeași lege, este abrogată potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, astfel încât și în materie de impozite, taxe și amenzi, prevăzute în legile de impozite și taxe, este asigurat în prezent accesul la instanțele judecătorești.

Față de considerentele expuse, rezultă că instituirea unor proceduri administrativ-jurisdicționale nu încalcă principiul liberului acces la justiție, cât timp decizia organului administrativ de jurisdicție poate fi atacată în fața instanțelor judecătorești, cu respectarea regulilor de competență și procedură de judecată stabilite de lege, și în consecință excepțiile de neconstituționalitate privind art. 19 din Legea nr. 12/1991 urmează a fi respinse ca vădit nefondate.

În Dosarul nr. 4.796/1994 al Judecătoriai Sibiu, Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu a invocat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 12/1991, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 30 iunie 1994, cu susținerea că instituirea unei competențe și proceduri administrativ-jurisdicționale constituie o încălcare a dispozițiilor art. 21 și 125 din Constituție.

Excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Legea nr. 12/1991 a fost ridicată și în Dosarul nr. 7.249/1994 al aceleiași judecătoriai de către Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu, cu care Curtea Constituțională a fost sesizată prin Încheierea din 10 octombrie 1994, cu motivarea că aceste prevederi constituie o încălcare a liberului acces la justiție, pentru că în prezent organul constator al contravenției „judecă în propria cauză”.

Deoarece excepțiile invocate vizau neconstituționalitatea aceleiași dispoziții legale — art. 19 din Legea nr. 12/1991 —, în ședința din 29 noiembrie 1994 s-a dispus conexarea celor două cauze.

Prin Decizia nr. 133 din 29 noiembrie 1994 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate ale art. 19 din Legea nr. 12/1991, motivată pe practica Curții stabilită prin Decizia Plenului nr. 1 din 8 februarie 1994 și prin Decizia nr. 34 din 24 iunie 1993.

Împotriva deciziei, Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu și Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu au declarat recurs, cu motivarea că aceasta a lăsat nesoluționat aspectul neconstituționalității art. 19 din Legea nr. 12/1991 prin prisma art. 16 alin. (2) din Constituție, în condițiile în care art. 37 din Legea nr. 32/1968 a fost modificat prin Ordonanța Guvernului nr. 12/1994, prin care Garda financiară, organ al Ministerului Finanțelor, este parte în proces, iar contestația împotriva procesului-verbal al acestei Gărzi financiare este de competența Ministerului Finanțelor, care devine astfel judecător în propria cauză.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, decizia atacată, motivul de recurs, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile recurenților și ale reprezentantului Ministerului Public susținute în ședința publică din 12 februarie 1995, precum și dispozițiile art. 19 din Legea nr. 12/1991, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, precum și dispozițiile Regulamentului de organizare și funcționare a Curții Constituționale, reține:

Prin recurs este criticată Decizia Curții Constituționale nr. 133/1994 cu motivarea că neconstituționalitatea art. 19 din Legea nr. 12/1991 nu a fost analizată și prin prisma art. 16 alin. (2) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Din încheierile de sesizare din 30 iunie 1994 și din 10 octombrie 1994, pronunțate în dosarele nr. 4.796/1994 și nr. 7.249/1994, rezultă că excepțiile de neconstituționalitate a art. 19 din Legea nr. 12/1991 se întemeiază pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 — accesul liber la justiție — și ale art. 125 privitor la competența și procedura de judecată.

Având în vedere considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1, art. 3 și art. 13 alin. (1) lit. A.c) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE :

Respinge recursul declarat de Societatea Comercială „Siroimpex” — S.R.L. Sibiu și de Societatea Comercială „Phenix” — S.R.L. Sibiu împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 133 din 29 noiembrie 1994.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din data de 3 octombrie 1995.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Decizia recurată examinează și soluționează excepțiile de neconstituționalitate prin raportare la aceste prevederi constituționale.

Cât privește critica adusă de recurenți articolului 19 din Legea nr. 12/1991, în sensul că încalcă dispozițiile art. 16 din Constituție privind egalitatea în drepturi, nu este întemeiată, deoarece hotărârile organelor de jurisdicție administrative sunt supuse controlului judecătoresc al instanței de contencios administrativ sau al altei instanțe competente, potrivit legii, iar părților nu li se poate limita exercitarea acestui drept consfințit prin Constituție.

Instituirea de către legiuitor a unor reguli speciale de procedură și modalitățile de exercitare a drepturilor procedurale, cu asigurarea posibilității de a ajunge în fața instanțelor judecătorești în condiții de egalitate, nu contravine principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii.

Curtea Constituțională, din oficiu, în condițiile art. 304¹ din Codul de procedură civilă, a examinat decizia atacată și nu a constatat existența unor motive pentru casarea Deciziei nr. 133 din 29 noiembrie 1994, atacată cu prezentul recurs.

De altfel, deoarece, ulterior pronunțării Deciziei nr. 133/1994, Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit a fost abrogată expres prin art. 41 al Ordonanței Guvernului nr. 70 din 29 august 1994 privind impozitul pe profit, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 31 august 1994, care a intrat în vigoare începând cu anul fiscal 1995, examinarea sa sub aspectul neconstituționalității nu mai este posibilă. În sensul art. 144 lit. c) din Constituție, pentru a se admite o excepție de neconstituționalitate nu este suficient, așa cum s-a statuat prin Decizia Curții Constituționale nr. 15 din 10 martie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 18 mai 1993, ca o parte să invoce în apărarea sa excepția, ci trebuie ca norma vizată prin excepție să fie în vigoare și contrară Constituției.

Magistrat-asistent,

Gabriela Dragomirescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDINUL Nr. 461 din 24 octombrie 1995

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 452/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, republicată,

în temeiul art. 1 din Decretul nr. 384/1984 privind aprobarea regulilor de navigație pe Canalul Dunăre—Marea Neagră și în baza art. 11 și 52 ale acestor reguli,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Navele sau convoaiele care tranzitează Canalul Dunăre—Marea Neagră sunt obligate să aibă la bord un pilot al Administrației Canalului Dunăre—Marea Neagră sau un pilot posedând un certificat eliberat de autoritatea română competentă, prin care i se dă dreptul de a pilota navele sau convoaiele pe canal.

Art. 2. — Atribuțiile pilotului pot fi îndeplinite de către comandanții navelor și convoaielor atunci când:

a) posedă brevet de pilot de Canal Dunăre—Marea Neagră, obținut în conformitate cu reglementările în vigoare pe Canalul Dunăre—Marea Neagră;

b) au efectuat minimum 10 voiaje dus și întors pe Canalul Dunăre—Marea Neagră;

c) sunt autorizați de către Regia Autonomă „Administrația Canalelor Navigabile Constanța” în conformitate cu Ordinul ministrului transporturilor nr. 241/1993.

Art. 3. — Comandanții navelor sau ai convoaielor nu pot pilota alte nave decât cele pe care la comandă. Pentru a pilota alte nave, acești comandanți trebuie să-și desfășoare activitatea în cadrul unei companii de pilotaj.

Art. 4. — Examenele de autorizare a comandanților prevăzuți la art. 2 vor fi organizate de două ori pe an de către

Regia Autonomă „Administrația Canalelor Navigabile Constanța”.

Perioadele de examene vor fi făcute cunoscute tuturor celor interesați cu minimum 30 de zile înainte.

Art. 5. — Pentru navele sau convoaiele unde comandanții îndeplinesc și atribuțiile pilotului, armatorii vor fi obligați să plătească un tarif suplimentar de tranzitare a canalului, care va fi stabilit de Regia Autonomă „Administrația Canalelor Navigabile Constanța” în conformitate cu reglementările în vigoare.

Art. 6. — Pentru nerespectarea regulilor de navigație pe Canalul Dunăre—Marea Neagră, pentru producerea de accidente sau pentru alte cauze care pot afecta buna desfășurare a navigației, Regia Autonomă „Administrația Canalelor Navigabile Constanța” poate suspenda sau anula autorizațiile de pilotaj ale comandanților de nave și convoaie.

Art. 7. — Direcția generală a Dunării și căilor navigabile, Inspectoratul de stat al navigației civile și Regia Autonomă „Administrația Canalelor Navigabile Constanța” vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 8. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării lui în Monitorul Oficial al României.

Ministrul transporturilor,

Aurel Novac

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.